

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΕΓΚΛΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ
ΑΜΦΙΠΟΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έγκλημα στην αρχαία Αμφίπολη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θάνος Κονδύλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Θάνος Κονδύλης, 2015

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Olemac/Shutterstock,
Stephen Mulcahey/Arcangel Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1042-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1043-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΕΓΚΛΗΜΑ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ
ΑΜΦΙΠΟΛΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΗ

- Ο πέμπτος ιππότης, 2006*
Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία, 2007
Τα μάτια του δράκοντα, 2008
Έρωτας δολοφόνος, 2009
Η αρχόντισσα της Σμύρνης, 2010
Ένας παράδεισος τα μάτια σου, 2011
Η τελευταία αυτοκρατορία του Βυζαντίου, 2012
Τα γαλάζια φτερά του έρωτα, 2013
Μια ζωή, ένα φιλί, 2014

ΠΡΟΠΟΙΟΣ

Αγαπητοί φίλοι αναγνώστες,

Σας καλωσορίζω στο καινούργιο μου μυθιστόρημα, που είναι η αυτοτελής συνέχεια του παλαιότερου βιβλίου μου *Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία*, με πρωταγωνιστή τον αστυνομό της αρχαίας Αθήνας Αλέξανδρο.

Το σημερινό βιβλίο με τίτλο *Έγκλημα στην αρχαία Αμφίπολη* με απασχόλησε ως λογοτεχνική ιδέα ήδη από το 2014, όταν έγιναν οι πρώτες ανακοινώσεις για τις ανασκαφές στην αρχαία Αμφίπολη και τον τύμβο Καστά. Υποψιάστηκα ότι είχε γίνει μία σπουδαία ανακάλυψη και αποφάσισα να γράψω κάτι σε λογοτεχνικό επίπεδο για την ονομαστή αποικία των Αθηναίων στη Βόρεια Ελλάδα.

Άρχισα διστακτικά να συντάσσω τον σκελετό αυτού του βιβλίου και έκτοτε ακολούθησαν πολλά ξενύχτια συγγραφής, ενώ προηγήθηκαν αρκετοί μήνες εντατικής έρευνας. Γιατί πιστεύω ότι χρέος του πεζογράφου που ασχολείται με το ιστορικό μυθιστόρημα είναι να εντάσσει, κατά το δυνα-

τόν αρμονικά, στις σελίδες του έργου του τα ιστορικά στοιχεία που σχετίζονται με αυτό.

Λοιπόν, τούτο το έργο μου είναι η νέα συγκλονιστική και αναπάντεχη περιπέτεια στην οποία ενεπλάκη με κίνδυνο της ζωής του ο γνωστός πια δικαστής Αλέξανδρος ο Αθηναίος όταν είχε μεταβεί στην αρχαία Αμφίπολη για να ελέγξει το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης. Επιπλέον, στις σελίδες του βιβλίου υπάρχουν πληροφορίες τόσο για την ίδια την Αμφίπολη όσο και για την καθημερινή ζωή των κατοίκων της. Τέλος, θα βρείτε διακριτικά ενσωματωμένες ιστορικές αναφορές, μιας και η υπόθεση διαδραματίζεται λίγο πριν από την έναρξη του Πελοποννησιακού Πολέμου.

Καλοί μου φίλοι, ελπίζω τούτο το βιβλίο να το απολαύσετε ποικιλοτρόπως, και όταν διαβάσετε και την τελευταία σελίδα του να νιώσετε, ως αναγνώστες και άνθρωποι, την ίδια πληρότητα και ικανοποίηση που ένιωθαν οι πρόγονοί μας μετά το τέλος μιας συγκλονιστικής θεατρικής παράστασης την εποχή του Περικλή και του Σωκράτη.

Καλή ανάγνωση.

ΘΑΝΟΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΣΚΙΣΕ τη σιωπή εκείνο το πρωί στην εξοχική κατοικία του Θρασύβουλου στην Αμφίπολη και με έβγαλε από τον μακάριο ύπνο που έκανα σ' ένα από τα υπόγεια του σπιτιού του. Είχα περάσει ένα υπέροχο ερωτικό βράδυ στην αγκαλιά της Αφροδίτης. Ή μάλλον, για να ακριβολογήσω, στα χέρια της περδικόστηθης Ευμορφίας, της μελαψής δούλας του Θρασύβουλου. Και μετά ακούστηκαν εκείνες οι τρομερές κραυγές. Με συντάραξαν..., όπως και το ταρακούνημα της Ευμορφίας.

Άνοιξα τα μάτια μου και κοίταξα κατά το μικρό παραθυράκι εκεί ψηλά στον τοίχο, απ' όπου έμπαινε το πρώτο χλωμό φως της ημέρας. Κοίταξα γύρω μου κι ένιωσα ν' ανακατεύομαι. Πρέπει να είναι από το πολύ κρασί, σκέφτηκα. Δεν έκανα λάθος, γιατί, όταν σάθηκα στα πόδια μου, αισθάνθηκα μια αναγούλα. Πήγα στην πιο κοντινή γωνία και ξέρασα. Μόλις είχα τελειώσει και βαριανάσαινα, όταν ένιωσα και πάλι το σκουντήμα της Ευμορφίας, που μου είπε:

«Μα την Ήρα, πώς έγινες έτσι; Έλα, σήκω...»

Με βοήθησε και κάθισα σ' ένα μεγάλο τετράγωνο πάκο από σανό, γιατί εκεί μέσα ήταν η αποθήκη με τα γεννήμα-

τα του οίκου. Μετά πήρε στα χέρια της μια κανάτα με νερό και μου έριξε λίγο στο πρόσωπο. Μου έβαλε, επίσης, και σ' ένα μικρό ποτήρι και μου το έδωσε μ' ένα κομματί ψωμί και τυρί. Ξέπλυνα το στόμα μου, άρχισα να τρώω το πρωινό μου κι αισθάνθηκα πολύ καλύτερα.

«Ευχαριστώ. Το χρειαζόμουν. Αλλά τι συνέβη, τι φωνές ήταν αυτές;» ρώτησα όταν απόφαγα.

«Σύνελθε γρήγορα, Αλέξανδρε. Επάνω σε χρειάζονται».

Την κοίταξα περιέργα και της έτεινα ακόμα μια φορά το ποτήρι μου. Το γέμισε ξανά λέγοντας: «Ο τόπος έχει γεμίσει αίματα και πτώματα».

Κοίταξα τα ολογάλανα μάτια της που έσταζαν αγωνία. Τώρα το βλέμμα της δε θύμιζε στο ελάχιστο τη λάγνα ερωτική ματιά που με ερέθιζε την προηγούμενη νύχτα και ταυτόχρονα μου χάριζε μια αναπάντεχη τρυφερότητα... Ερωτικός πόθος θα έλεγα, ανάμεικτος με μια απροσδιόριστη δόση αγάπης!

«Φόνος... Τι εννοείς;» ρώτησα κομπιάζοντας, και γι' αυτό ήπια ακόμα λίγο νερό.

«Επάνω, στην αίθουσα του συμποσίου που μπεκρουλιάζατε χθες, είναι τώρα κάμποσοι σφαγμένοι!» δήλωσε η Ευμορφία απολύτως σοβαρά.

Αμέσως πετάχτηκα όρθιος.

«Πάμε!» της είπα με ένταση.

Την ακολούθησα. Πήγαινε μπροστά σχεδόν τρέχοντας. Με οδήγησε ανάμεσα από σκάλες και δωμάτια, μέχρι που φτάσαμε στο ισόγειο. Ανεβήκαμε ακόμα μια μικρή σκάλα και βρεθήκαμε στον πρώτο όροφο. Συγκεκριμένα, στη μεγάλη βεράντα όπου την προηγούμενη βραδιά γλεντοκοπού-

σα με άλλους συνδαιτυμόνες. Μπαίνοντας, έμεινα με ανοιχτό το στόμα από την έκπληξη.

Ο χώρος ήταν κυριολεκτικά σπαρμένος με πτώματα και το αίμα έφτανε σχεδόν μέχρι τα πόδια μου. Οι υπηρέτριες ολόγυρα έκλαιγαν και οι δούλοι ήταν πάνω από τον μεγαλέμπορο ζώων, τον Ερμόλαο. Αυτός ήταν ένας από τους χτεσινούς μου συντρόφους στο συμπόσιο. Τώρα κειτόταν κατάχαμα κάτω από ένα παράθυρο, πληγωμένος, και βογκούσε. Η κατάστασή του έχρηζε άμεσα ιατρικής φροντίδας. Ο όμορφος μπλε μεταξένιος χιτώνας του ήταν σκισμένος σε διάφορα μέρη και, φυσικά, καταματωμένος.

Στα όσα χρόνια ασχολούμαι με εγκλήματα, πρώτη φορά είχα βρεθεί μπροστά σε κάτι τέτοιο: μια ομαδική δολοφονία. Γιατί δεν είχα μπροστά μου ένα πτώμα, αλλά τρία. Έτσι νόμιζα αρχικά. Όμως, σε πέντε λεπτά ακούστηκε μια ακόμα σπαρακτική κραυγή. Όλοι παγώσαμε από την έκπληξη και την ταραχή.

«Είναι από τον άνω όροφο», διαπίστωσε η Ευμορφία.

Τότε είδαμε μια δούλα να μπαίνει αναμαλλιασμένη και να σπεύδει δίπλα μου.

«Επάνω, κύριε Αρεοπαγίτη, επάνω... Γρήγορα!» έκανε κλαίγοντας.

«Τι έγινε επάνω; Λέγε!» της είπα. Και πιάνοντάς την από τα μπράτσα την ταρακούνησα.

«Έσφαξαν τη μάνα, το μωρό μας, και... και είναι και μια υπηρέτρια νεκρή!» τραύλισε η γυναίκα κλαίγοντας.

Της είπα να με οδηγήσει, και υπάκουσε. Στον άνω όροφο ήταν τα υπνοδωμάτια. Πράγματι, σε λίγο φτάσαμε εκεί. Στάθηκα έξω απ' το δωμάτιο όπου με οδήγησε και είδα μια

νεκρή – ήταν η τροφός, όπως δήλωσε η δούλα. Μετά μπήκα στο δωμάτιο. Ήταν ανάστατο. Στο κέντρο ήταν μία ακόμα νεκρή και σε μιαν άκρη είδα ένα αποκεφαλισμένο μωρό. Το κεφαλάκι του ήταν κάτω από μια καρέκλα. Σχεδόν μου ήρθε αναγούλα. Βγήκα αμέσως έξω.

Κοίταξα γύρω μου και είδα τη δούλα που είχε βρει τα πτώματα.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησα.

«Ελένη, κύριε».

«Καλώς. Για την ώρα, μείνε εδώ. Μην πειράξεις τίποτε», τη διέταξα. «Όποιος θέλει να έρθει εδώ, πρώτα στείλ' τον κάτω σε μένα, για να του δώσω άδεια. Κατάλαβες;»

Μου έγνεψε καταφατικά κι έφυγα με τους άλλους. Οι φλέβες στο κεφάλι μου είχαν φουσκώσει από την υπερένταση. Έτσι αισθανόμουν πάντα όταν έβλεπα αίμα. Και τώρα είχα δει πολύ... μα πάρα πολύ αίμα! Σύντομα στεκόμουν και πάλι πάνω από τον Ερμόλαο, ο οποίος κειτόταν στην αίθουσα του συμποσίου.

«Τι έγινε; Ποιος το έκανε;» τον ρώτησα με αγωνία.

«Πήγα να τον σταματήσω, αλλά δεν... δεν...» είπε βογκώντας, μέσα στα αίματα.

«Ποιον... ποιον να σταματήσεις; Ποιος ήταν, φίλε;» επέμεινα με αγωνία.

«Αυτός... εκεί έξω...» ψέλλισε.

Ανασηκώθηκα κάπως, και τότε είδα έξω από το παράθυρο, πεσμένο κάτω στις πλάκες του ισογείου, ένα ακόμη άτομο.

Να πάρει και να σηκώσει! Ακόμα βροίσκω πτώματα! Το έβδομο;

Αυτός εκεί έξω ήταν ο Χρύσανθος ο τοκογλύφος – επίσης καλεσμένος στο συμπόσιο.

Πώς τον ξέχασα αυτόν;

Αμέσως πήδηξα έξω και βρέθηκα κοντά στο ακίνητο σώμα μαζί με μερικούς δούλους.

Είδα το αίμα να τρέχει από το δεξί μέρος του κεφαλιού του. Έβαλα το χέρι μου στην καρωτίδα του. Πήρα τεράστια χαρά και χαμογέλασα ελαφρά, γιατί ο δολοφόνος ήταν, παραδόξως, ακόμα ζωντανός! Είχε, όμως, ένα βαρύ χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού του και ήταν αναίσθητος. Κοίταξα πίσω μου.

Προφανώς στη βιάση του να πηδήξει έξω απ' το παράθυρο και να δραπετεύσει, ο Χρύσανθος σκόνταψε, έπεσε και χτύπησε σ' αυτή την πέτρα. Έσκυψα και σήκωσα την πέτρα. Την εξέτασα προσεκτικά. Ήταν κι αυτή καταματωμένη. Πιάστηκε σαν βλάκας, ο κακούργος, σκέφτηκα.

Είπα σε δυο δούλους και τον ακούμπησαν με την πλάτη σ' ένα δέντρο που ήταν σιμά. Άκουσα κάποια βογκητά του. Ο τοκογλύφος συνερχόταν. Αυτά αμέσως έγιναν πιο έντονα· σχεδόν μουγκρητά έβγαιναν από το στόμα του. Σίγουρα πονούσε αρκετά. Στο μεταξύ, έριξα μια ματιά και είδα πιο κει ένα ξίφος γεμάτο αίματα.

Ιδού και το εργαλείο του φόνου, σκέφτηκα με χαμόγελο ικανοποίησης.

«Εσείς να τον μεταφέρετε μέσα, σ' ένα δωμάτιο. Να τον φυλάτε εκεί δεμένο», είπα στους δύο δούλους.

Άφησα έναν δούλο να φρουρεί τον χώρο όπου βρήκα πεσμένο τον τοκογλύφο και απομακρύνθηκα.

Αυτά όλα συνέβησαν στην Αμφίπολη, την αποικία των Αθηναίων συμπατριωτών μου έναν χρόνο πριν ξεσπάσει ο μεγάλος πόλεμος με τη Σπάρτη. Θυμάμαι, είχε μόλις τελειώσει η 87η Ολυμπιάδα και επώνυμος άρχων στην Αθήνα ήταν ο Πυθόδωρος.* Στην Αθήνα, στα δημόσια πράγματα είχε επικρατήσει από καιρό ο ηγέτης των δημοκρατικών, ο Περικλής. Τα προηγούμενα χρόνια, χάρη στην πολιτική του οξύνοια και την ακαταμάχητη πειθώ του, είχε καταφέρει να συνενώσει σε συμμαχία τις περισσότερες ελληνικές πόλεις και τα νησιά του Αιγαίου, που μας ενίσχυναν με φόρους. Με αυτούς χρηματοδοτούσαμε μεγάλα έργα, όπως ο υπέροχος Παρθενώνας της προστάτιδας θεάς Αθηνάς πάνω στην Ακρόπολη, ενώ τώρα οικοδομούνταν τα Προπύλαια της Ακρόπολης.

Επιπλέον, με τις εισφορές των συμμάχων συντηρούσαμε τον τεράστιο στόλο μας. Με αυτόν προστατεύαμε τον εαυτό μας και τους νησιώτες του Αιγαίου από την απειλή των Περσών. Αλλά ουσιαστικά –κακά τα ψέματα– διαφεντεύαμε και το Αιγαίο. Μάλιστα, οχτώ χρόνια πριν είχαμε υποτάξει τη Σάμο και το Βυζάντιο, την αποικία των Μεγαρέων στην περιοχή της Θράκης, στο απώτερο ανατολικό άκρο της Ευρώπης.

Η επέκτασή μας γινόταν και με άλλους τρόπους. Για παράδειγμα, πέντε χρόνια πριν είχαμε στείλει χιλιάδες αποίκους στη Μακεδονία και είχαμε επανοικίσει την Αμφίπολη κοντά στα ορυχεία του Παγγαίου όρους, τα οποία εκμεταλλευόμασταν, βέβαια, με σκλάβους. Μετά ξέσπασε ο πόλεμος ανάμεσα στην αντίπαλό μας Κόρινθο και την Κέρκυρα.

* 432 π.Χ.

Τελικά, η Αθήνα πήρε το μέρος της δεύτερης και πριν από έναν χρόνο νικήσαμε αποφασιστικά την Κόρινθο και τους συμμάχους της σε ναυμαχία στα Σύβοτα, τα νησάκια που βρίσκονται κοντά στην Κέρκυρα. Έτσι, η Κέρκυρα ήρθε κοντά μας ως σύμμαχος και έκτοτε επιτηρεί για εμάς τους άλλους Έλληνες στο Ιόνιο.

Τώρα, το πώς βρέθηκα εγώ στην Αμφίπολη, αυτό είναι μεγάλη ιστορία. Η Αθήνα είχε για πρώτη φορά στείλει αποίκους στην Αμφίπολη πριν από τριάντα περίπου χρόνια. Αλλά τότε μας είχαν κάνει επίθεση Θράκες της περιοχής και μας είχαν καταστρέψει. Λίγοι από τους αποίκους είχαν επιστρέψει στην Αθήνα και μας τα διηγήθηκαν όλα. Όμως, πριν από πέντε χρόνια, ο Περικλής έπεισε τον δήμο και μας έστειλαν να ανοικοδομήσουμε για δεύτερη φορά την Αμφίπολη.

Ουσιαστικά εξανάγκασε πολλούς, μεταξύ των οποίων αριστοκράτες σαν εμένα, να φύγουν, για να ξεφορτωθεί τους πολιτικούς του αντιπάλους για λίγο καιρό. Ήμασταν απειλή γι' αυτόν με την επιρροή που ασκούσαμε στον λαό. Δεν μπορούσα να αρνηθώ προφασιζόμενος οικογενειακούς λόγους. Η γυναίκα μου η Βερενίκη, για την οποία έχω μιλήσει αλλού*, είχε από χρόνια αποβιώσει και τα δίδυμά μου, ο Καλλικλής και η Αυγή, ήταν στα δέκα τους και μπορούσαν να ταξιδέψουν.

Εγώ ήμουν πια δικαστής του Αρείου Πάγου. Και επειδή οι Αθηναίοι οργανώναμε τις αποικίες μας όπως την πόλη μας, είχα αποστολή να οργανώσω το σύστημα Δικαιοσύνης

* Θάνος Κονδύλης, *Έγκλημα στην αρχαία Ολυμπία*, Εκδόσεις Ψυχογιός, 2007.

στην Αμφίπολη. Για να δελεάσει τους νέους αποίκους, ο Περικλής έδωσε δωρεάν περιουσία στην περιοχή. Σε μένα έλαχαν εκατό στρέμματα χωράφια, δέκα δούλοι, τρία ζευγάρια βόδια κι ένα σπίτι της κακιάς ώρας πάνω στην Ακρόπολη – το μισό, σε σχέση μ' εκείνο που έχω στην Αθήνα.

Έμεινα υποχρεωτικά στην Αμφίπολη δύο χρόνια με τα παιδιά μου, κι όταν τελείωσα το έργο μου επιστρέψαμε. Παρέμεινα στην Αθήνα τρία χρόνια και φέτος, μετά τους Ολυμπιακούς αγώνες, με εντολή του δήμου, επισκέφτηκα πάλι την Αμφίπολη. Αυτή τη φορά όφειλα να ελέγξω τη λειτουργία της Δικαιοσύνης στην πόλη, πράγμα όχι ασυνήθιστο για αξιωματούχο της Αθήνας σαν εμένα.

Θυμάμαι ότι εκείνο το όμορφο πρωινό στην Αμφίπολη ξύπνησα σχετικά χαρούμενος. Το καλοκαίρι ήταν πια στο τέλος του και είχε μπει ο Βοηδρομιών μήνας, ανέκαθεν αφιερωμένος στον θεό Απόλλωνα. Εορτάζαμε προφανώς τις πατρώες εορτές, όπως στην Αθήνα. Λοιπόν, είχαμε ολοκληρώσει μια σειρά από αυτές, που όμως με είχαν κουράσει – αναφέρομαι κυρίως στη γιορτή της Αρτέμιδος Αγροτέρας, αλλά και την επέτειο της νίκης στον Μαραθώνα κατά των Περσών. Σε λίγες μέρες πάλι, όταν θα μέσιαζε ο μήνας, θα άρχιζαν οι γιορτές για τα Ελευσίνια Μυστήρια.

Τότε με πλησίασε ο Αρίσταρχος με νερό σε μια κανάτα, για να πλυθώ. Ήταν ο αγαπημένος μου δούλος που πάντα έπαιρνα μαζί μου, όπου και να πήγαινα. Επρόκειτο για θηριώδη άντρα που ζύγιζε γύρω στα εκατόν είκοσι κιλά. Μου στοίχιζε όσο δύο κανονικοί δούλοι για να τον συντη-

ρώ. Παρά το τεράστιο κεφάλι του, ήταν λίγο αργόστροφος, αλλά πιστός σαν σκυλί. Μάλιστα, μια φορά στο παρελθόν με είχε σώσει και από απόπειρα δολοφονίας!

Ο δούλος μου με ενημέρωσε ότι το πρωινό μου ήταν σερβιρισμένο στη βεράντα του σπιτιού, η οποία έβλεπε στον μικρό μου κήπο. Πράγματι, λίγο μετά, στο τραπέζι είδα φρέσκο γάλα, μέλι, ζεστό ψωμί, σταφύλια και μελόπιτες. Κάθισα αναπαυτικά κι άφησα τον εαυτό μου να ευφρανθεί. Καθώς μασουλούσα και κοίταζα τον κήπο μου ικανοποιημένος, ένιωθα το όμορφο θαλασσινό αεράκι να έρχεται από μακριά, να με νοτίζει, και να με γεμίζει με μια σπάνια αίσθηση ευτυχίας.

Την ίδια στιγμή στο μυαλό μου παρουσιάστηκαν χαμογελάστια τα δυο παιδιά μου, που τα είχα αφήσει στην Αθήνα. Και μετά... μετά θυμήθηκα την αγαπημένη μου Βερενίκη. Αναστέναξα βαθιά. Θυμάμαι πως όταν είχε πεθάνει, πάνω στη γέννα των διδύμων μου, ήμουν τόσο στενοχωρημένος που ήθελα να πεθάνω κι εγώ μαζί της. Δε μ' ένοιαζε τίποτα εκείνη την ημέρα που είχα χάσει την αγαπημένη μου.

Αλλά ας επανέλθω.

Μόλις είχα τελειώσει με το πρωινό μου και με πλησίασε πάλι ο Αρίσταρχος.

«Ο κύριος έχει κάποια επιθυμία;» με ρώτησε.

«Μάξεψέ τα αυτά, σε παρακαλώ», είπα.

«Να καλέσω τον κουρέα σας για κούρεμα και ξύρισμα;» Αυτομάτως έπιασα τα γκριζα μου μαλλιά και το μούσι μου.

«Α μπα... όχι ακόμα. Ίσως την άλλη εβδομάδα. Προς το παρόν θα κατέβω για λίγο στον κήπο. Ακόμα έχει δροσιά».

«Όπως επιθυμείς, κύριε».

«Φέρε μου κάτω ένα καλάθι να μαζέψω αυγά, φέρε μου κι ένα μικρό κλαδευτήρι. Τα λουλούδια αυτή την εποχή είναι πανέμορφα».

Χωρίς δεύτερη κουβέντα ο Αρίσταρχος έφυγε. Μέχρι να κατέβω στον κήπο ήταν πάλι δίπλα μου με τα πράγματα που του είχα ζητήσει. Την επόμενη στιγμή άρχισα να περιδιαβαίνω τα παρτέρια κόβοντας μικρά άνθη. Μετά συνέχισα προς το κοτέτσι μου. Ήμουν τυχερός. Τις προηγούμενες μέρες τα κοκόρια μου είχαν κάνει καλή δουλειά. Βρήκα τουλάχιστον δέκα φρέσκα αυγά και δύο κότες να καθαρίζουν στις φωλιές τους. Τα μάζεψα κι έριξα λίγη τροφή τριγύρω. Ύστερα πήγα στη συκιά μου και μάζεψα μερικά ώριμα σύκα. Αφού έφαγα δυο τρία κι ευχαριστήθηκα τη γλύκα τους, πήγα στο κοντινό πηγάδι. Άρχισα να τραβώ νερό και να ποτίζω το περιβολάκι μου. Τότε είδα έναν δούλο μου να καταφθάνει τρέχοντας.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησα και διέκοψα προς στιγμήν το έργο μου.

«Κύριέ μου, αυτή δεν είναι δουλειά για τα χέρια σου».

«Δε θα μου πέσει η μέση ούτε και θα βγάλω κάλους επειδή ποτίζω τον κήπο μου!» του τόνισα. «Εσύ δεν έχεις δουλειά;»

Μου έγνεψε καταφατικά.

«Λοιπόν, τι στέκεσαι; Γρήγορα, γιατί σε λίγο θα μας χτυπήσει ο ήλιος και θα πιάσει πάλι η καταραμένη ζέστη».

Κίνησε να φύγει, αλλά τον σταμάτησα. Έτρεξε και πάλι κοντά μου.

«Πες στον Αρίσταρχο να ετοιμαστεί. Θα πλυθώ και μετά θα κινηθούμε για την Αγορά στην Κάτω πόλη».

«Μάλιστα», είπε κι έφυγε.

Εγώ επέστρεψα στην εργασία μου. Πάντα μου άρεσε να ασχολούμαι με τον κήπο μου. Όχι όμως και στα νιάτα μου, που περνούσα ώρες ατελείωτες στα γυμναστήρια. Αλλά τώρα είχα περάσει πια τα πενήντα και είχα κατασταλάξει σε πιο άνετες ενασχολήσεις, όπως η κηπουρική. Είχα βρει το νόημα της ζωής, όπως έλεγε στην Αθήνα και ο φίλος μου, ο φιλόσοφος Σωκράτης. Με αυτές τις σκέψεις σύντομα τελείωσα το πότισμα κι αφού πήρα το καλάθι με τα αυγά, τα σύκα και τα λουλούδια, κατευθύνθηκα προς το σπίτι.

432 π.Χ. Ο Αλέξανδρος ο Αθηναίος, αριστοκράτης και ανώτατος δικαστικός, μεταβαίνει στην Αμφίπολη με εντολή να ελέγξει τη λειτουργία του δικαστικού συστήματος της νέας αποικίας των Αθηναίων στη Μακεδονία.

Κάποια μέρα δέχεται πρόσκληση από έναν φίλο του να παραστεί σε διήμερο συμπόσιο σε μια τεράστια βίλα έξω από την πόλη. Εκεί θα γνωρίσει πολλούς ανθρώπους και μια όμορφη δούλα, την Ευμορφία, που θα τον ερωτευτεί. Για δυο μέρες θα αφεθεί στη διασκέδαση και στον έρωτα, όμως την επομένη θα τον ξυπνήσουν ουρλιαχτά απελπισίας και κραυγές πόνου. Θα σπεύσει και θα βρεθεί μπροστά στα πώματα κάποιων συνδαιτυμόνων του. Αμέσως θα ξεκινήσει εντατικές έρευνες και ανακρίσεις.

Πολύ γρήγορα θα συνειδητοποιήσει ότι αρκετοί είχαν σοβαρότατα κίνητρα για να διαπράξουν φόνο και να επωφεληθούν με διάφορους τρόπους. Αυτό όμως που ο Αλέξανδρος δεν υποπεύεται είναι ότι ο δολοφόνος τον παρακολουθεί συνεχώς και, παραδόξως, οδηγεί τα βήματά του. Προς τα πού άραγε; Στον θάνατό του;

Η αρχαία Αμφίπολη ξαναζει μέσα στις σελίδες αυτής της ιστορίας μυστηρίου και έρωτα με καταγιστικούς ρυθμούς δράσης και απρόβλεπες εξελίξεις.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-1042-5

9 786180 110425

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 16483

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η